

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τομάρι.

Γατιοπροβιά, ὁ ἰδ.

γατιουλότριχα ἡ, ἀμάρτ. κατσουλότριχα Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τρίχα.

Γατιότριχα 1, ὁ ἰδ. : Γιομίσαμε κατσουλότριχες.

γατιουλοῦ ἡ, ἀμάρτ. κατσουλοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δανακ.)

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, διὰ τῆς καταλ. -οῦ.

Γατιοῦ, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Τῇ γατιουλοῦ μου ὑρεῦγω Ἀπύρανθ. Ἡ κατσουλοῦ μὲ τὰ κατσουλάκια τῆς Δανακ.

*** γατιουλοφαγητός** ἐπίθ. κατσουλοφαγητὲ Τσακων. (Χαβουτσ.) κατσοφαγητὲ Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα καὶ κατσούα, καὶ τοῦ ἐπίθ. *φαγητός > φαγητέ, ὁ ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. ἐφαῖκα (=ἐφαγα). Πβ. H. Pernot, Dial. Tsakon., 249.

Γατιοφαγωμένος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κατσουλοφαγητὲ θά'τα φακώ, γιὰ τήνου 'ν' πονᾷ ἂ γλῶσσα τ' (γαττοφαγωμένο θὰ ἐφαγες, γι' αὐτὸ πονεῖ ἡ γλῶσσα σου) Χαβουτσ. Σὰν κατσοφαγητὲ ν' ἐμποίτθερε τὸν ἄντε (σὰν γαττοφαγωμένο τὸν ἐκαμες τὸν ἄρτον) Πραστ.

γατιουλοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσουλοφαγωμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, τοῦ ρ. τρώγω.

1) Γατιοφαγωμένος 1, ὁ ἰδ. : Μὴν τὸ φάης τὸ τυρί, πρέπει πὼς εἶναι κατσουλοφαγωμένο. 2) Γατιοφαγωμένος 2, ὁ ἰδ. : Κατσουλοφαγωμένο εἶν' ἀπόψε τὸ φεγγάρι.

γατιουλοφούρني τό, ἀμάρτ. κατσουλοφούρني Πελοπν. (Βερεστ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ φοῦρνος.

Εἶδος μικροῦ λάκκου σχηματιζομένου εἰς τὸ ἐμπρόσθιον καὶ ἰσόγειον μέρος τοῦ φούρνου τῆς οἰκογενείας, πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τῶν διὰ τὴν πύρωσιν αὐτοῦ καιομένων κλάδων, ὅπου καταφεύγουν συχνὰ αἱ γαλαῖ, ἰδίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα, εἰς ἀναζήτησιν θερμότητος ἐνθ' ἄν. : Ὅπως τὰ κάμανε, θὰ δόνε χώση καμμιὰ μέρα 'ς τὸ κατσουλοφούρني τὸ βεθερό τῆς Βερεστ. Συνών. σταχτοφούρني, φουρνόλακκος.

γατιουλοχώνω ἀμάρτ. κατσουλοχώνω Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τοῦ ρ. χώνω.

Σκάπτω καὶ καταχώνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν γαλῶν, δηλ. ἐπιφανειακῶς καὶ ἀτελῶς : Τὸ κατσουλοχώνει τὸ στάρι.

γατιουνάρα ἡ ἀμάρτ. γατσουνάρα Κέρκ. (Αὐχινόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούνι, παρ' ὃ καὶ γατσούνι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος «σαλάχι», ἡ ἀλλάχου ράζα.

γατιούνι τό, ἀμάρτ. γατσούνι Λεξ. Δημητρ. γατσούν'

Θεσσ. (Ἀργιθ. Καρδίτσ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβίστ. Τριχων. κ.ά.) κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιί, παρ' ὃ καὶ γατισί καὶ κατισί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦνι, δι' ἣν ἰδ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 307/8.

Τὸ γατιούλι, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κρυνῶν' σὰ γατσούν' Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ρίξε λιγά'ι γάλα 'ς τὸ κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

γατιούρα ἡ, ἀμάρτ. κατ-τούρα Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦρα.

Γατιάρα, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γάτιουρας ὁ, ἀμάρτ. κάτ-τούρας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούρα, παρ' ὃ καὶ κατ-τούρα, κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Γάτιταρος, ὁ ἰδ.

γατιοφαγωμένος ἐπίθ. πολλαχ. γαττοφαγωμένος Κεφαλλ. κ.ά. γατιουφαγωμένους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. κατσοφαγωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κατ-τοφαγημένος Κύπρ. κακιοφαγημένος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γατιί, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, παρ' ὃ καὶ φαγημένος, τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 580/81.

1) Ὁ ὑπὸ τῆς γαλῆς ἐν μέρει φαγωθεὶς πολλαχ. : Τ' γατιουφαγωμέν' κόττα θὰ φᾶμι τώρα; Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Μὴ δρῶς ἀπὸ 'φτὸ τὸ κριάς 'γιατ' εἶναι κατσοφαγωμένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ φωμί εἶναι κακιοφαγημένο, νὰ μὴ δώκης τοῦ παιδ'οῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γατιουλοφαγωμένος 1. 2) Μεταφ., ὁ ἔχων ἐμφάνισιν οἰονεὶ μερικῶς καὶ ἀνωμάλως ὑπὸ γαλῶν φαγωθέντος πολλαχ. : Γατιοφαγωμένα μούτρα (δηλ. φέροντα πολλὰς ἀμυχὰς καὶ πληγὰς) Κεφαλλ. Πῶς ἐγιγι ἔτο' ἡ μύτη σ' ; Σὰ γατιουφαγωμέν' εἶγι Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Εἶχε φύγει ἀφ' τοῦ χωριό του κ' ἦταν τὸ φεγγάρι μισό. Τὸ βλέπει, τὸ λοιπό, γεμᾶτον καὶ λέει : « μάννα μου, ἕνας φέγγαρος! ὅχι σὰν τῆς Χιὸς τὸ καττοφαγωμένο! » (ἐκ παραμυθ.) Χίος

γατιόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ χόρτο.

Γατιάκι 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γατιοχώραφο τό, ἀμάρτ. γατσουχώραφον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιί, παρ' ὃ καὶ γατισί, καὶ χωράφι.

Ἀγρὸς μὲ ἔδαφος ἡκιστα ἀποδοτικόν, σχεδὸν ἄγονον.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ναύπακτ.

γατιοπαράκι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιόψαρο κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Τὸ μικρὸν «γατιόψαρο», δι' ὃ ἰδ. γατιόψαρο 1.

γατιόψαρο τό, Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Ὁθων. Παξ. Πάρ. (Λεῦκ.) — Λεξ. Βλαστ. 430 Πρω. Δημητρ. γατιόψαρον Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ ψάρι.

1) Γάττος 2, ὁ ἰδ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ὁθων. Παξ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ γατιόψαρο εἶναι μικρὸς χαρχαρίας μὲ τέσσερες σειρὰς δόδια Παξ.

2) Κατὰ πληθ., οἱ ἐκ τῶν ἀλιευθέντων ἰχθύων θεωρούμενοι

κατάλληλοι μόνον ὡς τροφή τῶν γαλῶν καὶ ἀπορριπτό-
μενοι, κατ' ἀκολουθίαν, διὰ τὴν σμικρότητά των ἢ διὰ τὸ
ὀυτελὲς τῆς σαρκὸς των Κεφαλλ. Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.) Πάρ.
Λεῦκ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἡ Θρασύβουλους 'ς τὴ βλώρ'
ἐπάρ' ζι τὰ γαττόψαρα Μανδαμᾶδ.

γαύρα ἢ, Ζάκ. Θράκ. (Αἶν.) Σῦρ. — Ἀ.Βαλαωρ., Ἔργα
347 — Λεξ. Δημητρ. γούβρα Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαυριάζω, παρ' ὃ καὶ γουβριάζω, καθ' ὅ-
μοιωσιν ὁμοιοπαρισμῶν. Πβ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 76/77.

1) Ἡ ἐπαρσις, ἡ ἀλαζονεία Θράκ. (Αἶν.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἡ ἀλόγιστος μανία Ζάκ. Σῦρ. — Ἀ.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. :
ἦν ἐπίασε γαύρα (ἐπὶ γυναικὸς οἶονε μαινομένης) Σῦρ.
Φρ. Λύσσα καὶ γαύρα! (ἐνν. νὰ σὲ φάῃ· ἀρὰ) Ζάκ. || Ποίημ.

Συντρίμματα καὶ χαλασμοί! Γαύρα παντοῦ καὶ λύσσα!
Κάνένα γλυκοχάραμα. Νύχτα, σκοτάδι, πίσσα!

Ἀ.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. β) Ἡ ἐρωτικὴ μανία, ὁ ἀκατάσχετος
ἐρωτικὸς ὀργασμὸς (ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων) Πελοπν.
(Γαργαλ. κ.ά.) : Ἀνοιξε τὴ νόρτα νὰ φύγῃ ἡ παλιόγατ-
τα, πού τὴν ἐπίασε γούβρα καὶ δὲ σταματάει Γαργαλ.
|| Φρ. Γούβρα καὶ λύσσα νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρὰ πρὸς ζῶα ὀρ-
γῶντα ἢ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐρωτομανεῖς) αὐτόθ.

γαυράκι τό, Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Ρόδ.) Ὁθων. Πε-
λοπν. (Μάραθ. Πυλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρότερος τοῦ συνήθους «γαῦρος», δι' ὃ ἰδ. γαῦ-
ρος, ὁ, ἐνθ' ἄν. Συνών. γαυρέλι, γαυρί, γαυρίδι (Ι),
γαυρίτσι, χαψί.

γαυρέλι τό, Ἑρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Αὐχίον.)
Ὁθων. Πελοπν. (Κορών. Μάραθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.
Γαυράκι, ὁ ἰδ.

γαυρί τό, Ἑρεικ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.
Γαυράκι, ὁ ἰδ.

γαυριάζω γαυριῶ Κῶς γαυριάω Χίος γαυριάου Πε-
λοπν. (Βερεστ.) γαυτξιώ Κάλυμν. γαυξίουρ ἐνι Τσακων.
(Πραστ.) γαυριάζω Ζάκ. Καππ. (Σινασσ.) Κύθηρ. Πελοπν.
(Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσ. Κυνουρ. Λάστ. Ὀλυμπ. Σιβ.
κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σῦρ. Τῆν. — Π.Βλαστ., Ἀργώ, 54
Κ.Παλαμ., Περᾶσμ. καὶ Χαιρετ., 110 Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν
τάφ., 89 Ἀ. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 110 — Λεξ. Περίδ. Βυζ.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ. γαυριάζω Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Σάμ.
γαυριάζ-ζω Κῶς γαυριάντζω Ἀστυπ. γαυριγιάζω Κυδων.
Λέσβ. γουβριάζω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γαργαλ. Κλουτσίνοχ.
Μεσσ. Ὀλυμπ.) γουβριάου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) γουβράου
Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Τὸ ἀρχ. γαυριῶ, ὅθεν τὸ γαυριάζω, ἤδη Βυζαντ., κατ'
ἀναλογικὸν μεταπλασμὸν πρὸς τὰ εἰς -άζω· πβ. Γ. Χατζιδ.,
ΜΝΕ 1, 275/76. Διὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ τόνου εἰς τὸν
τύπ. γαυξίουρ ἐνι, βλ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν. 2, 586. Ἡ με-
ταβολὴ γαυ->γουβ- εἰς τοὺς τύπ. γουβριάζω - γου-
βριάου - γουβράου ἐκ συμφορμῶν πιθανῶς πρὸς τὸ οὐσ.
γουρούνα, πρὸς ὃ συνάπτονται κατὰ κυριολεξίαν. Βλ.
κατωτ. ἐν σημ. 4.

1) Ἐπαίρομαι, κομπάζω Τσακων. (Πραστ.) — Κ.Παλαμ.,
ἐνθ' ἄν. : Τσ' εἰς' γαυξίου ἐτρον; (διατί κομπάζεις ἔτσι;)
Πραστ. || Ποίημ.

Γαύριαζε πολεμόχαρα σὲ ἀπάτητα ταμπούρια
μὲ τ' ἄρματα καὶ ὁ ἐχθρὸς

Κ.Παλαμ., ἐνθ' ἄν. 2) Μαίνομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἐξάλλῳ κα-
ταστάσει Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Ζάκ. Κῶς Σῦρ. : Γαυριάξανε αὐτὲς
κ' ἐσπάκανε τὸ στόμα τουνε Κύμ. Ἐγαύριασες; νὰ δὲ ξέρω!
(πρὸς γυναικα ἐκνευριστικῶς φλυαροῦσαν) Σῦρ. Μετοχ.
ἐμμανής, ἐξάλλος : Μωρὲ σύ, γιέ μου, ἦρτες μου γαυριω-
μένος! Κῶς 3) Προξενῶ ἐνοχλητικὸν θόρυβον φωνασκῶν
καὶ ἀτακτῶν (ἐπὶ παιδίων) Κυδων. Λέσβ. Τῆν. : Ἐνα σουρὸ
μουρὰ γαυριγιάζιν 'ς τοῦ δρόμου Κυδων. Γαυριγιάζιν τὰ
μουρὰ μέσ' 'ς τίς στράτις Λέσβ. Συνών. γαυριώνω. 4) Εὐ-
ρίσκομαι εἰς ἐρωτικὸν ὀργασμὸν, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων) Ἀστυπ. Κάλυμν. Καππ. (Σινασσ.) Κύ-
θηρ. Κῶς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βερεστ. Βούρβουρ.
Γαργαλ. Γορτυν. Δημητσ. Κλουτσίνοχ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσ.
Ὀλυμπ. Σιβ. Τριφυλ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Χίος. —
Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. : Ἐγαύριασες γιὰ γυναικα,
κακομοίρη μου! Ὀλυμπ. Ἐγαύριαξε πιά καὶ δὲν ὑποφέρεται
κεῖν' τὸ παλιόκορίτσο Βερεστ. Γαύριαξι αὐτεῖν' ἡ προκονυ-
μέν'! (ἐνν. γυνὴ σκανδαλώδους διαγωγῆς) Σάμ. ἄολε, εὐτὸς
εἶναι-γαυριωμένος! Κῶς Ἡ γουρούνα γαυριάζει Δημητσ.
Σιβ. κ.ά. Ἐγουβρίασ' ἡ γουρούνα μας καὶ θέλει καπρί Ἀν-
δρίτσ. Ἡ γουρούνα γουβράει, σῦρ' τηνε 'ς τὸ καπρί γιὰ νὰ
ξεκόψῃ Γαργαλ. Γουβράει γιὰ τὸ καπρί ἡ γουρούνα μας
Τριφυλ. Γαύριαξε ἡ ἀναθεματισμένη καὶ δὲ συμμαζεῦεται
τίς νύχτες (ἐνν. ἡ γάττα) Γορτυν. Τώρα τὸ Γενάρη γου-
βράνε οἱ κατσούλες καὶ γίνεται σύθρηνο Βερεστ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. γαυρίζω. Μετοχ. ὁ πρὸς συνουσίαν ὀργῶν, ἐ-
ρωτομανής, ἀναίσχυντος : Ἡρτεμ' ὁδὸ τὸ ταξίδι γαντζιωμέ-
νος Κάλυμν. Ἐγινε μιὰ γαυριασμένη πού δὲν ἔχει τὴν ὀ-
μρία της (ἐπὶ γυναικὸς ἀνδρομανοῦς) Κυνουρ. Ἐναι μιὰ
γουβριασμένη 'φτούνη 'φτοῦ! (ὁμοίως) Γαργαλ. Μωρὴ
γαυριασμένη! (ἔβρ. πρὸς γυναικα) Βούρβουρ. Ἡ γουρού-
να μου δὲ γλωσσάζει τίποτις, ἡ γουβριασμένη! Θὰ δὴ
βάου ταχιά 'ς τὸ καπρί (δὲ γλωσσάζει=δὲν τρώγει) Γαρ-
γαλ. 5) Ἐπὶ στοιχείων τῆς φύσεως (ἡλίου, ἀνέμου, κλπ.)
ἡ βλαστήσεως, εὐρίσκομαι εἰς ἐντονωτάτην ἐκδήλωσιν, ὀρ-
γιάζω Π.Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Ἀ.Μαμμέλ., ἐνθ' ἄν. Σ.Μυριβήλ.,
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. : Οἱ θαλασσινοὶ λέν: γαύριασε ὁ
καιρὸς Ἀ.Μαμμέλ., ἐνθ' ἄν. Ἦταν ἓνα θεριωμένο δάσος,
ἀπὸ κεῖνα πού γαυριάξανε πάνω 'ς τὴ γῆ 'ς τίς πρώτες
ἡλικίες της Σ.Μυριβήλ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σὰν πυρωμένο σίδερο τὰ βράχια φλογασπρίζουν
μέσ' 'ς τὴ γυμνὴ τὴν ἀντηλιά, πού 'ς τίς κορφὲς γαυριάζει
Π.Βλαστ., ἐνθ. ἄν. Συνών. γαυρομανῶ 2.

γαυριάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. γουβριάρης Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Γαργαλ.) Θηλ. γαυριάρα Πελοπν. (Δημητσ. κ.ά.) γου-
βριάρα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ.) Οὐδ. γουβριάρικο Πε-
λοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαύρα, παρ' ὃ καὶ γούβρα, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ιάρης.

1) Ἐπὶ ζώων (ἰδίᾳ χοίρων καὶ γαλῶν), ὁ ὀργῶν πρὸς
συνουσίαν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσ. κ.ά.) : Γαυριάρα γου-
ρούνα Δημητσ. Γουβριάρης γάττος-γουβριάρα γάττα Ἀρ-
καδ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων (ἰδίᾳ γυναικῶν), ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὰ
ἀφροδίσια, ἐρωτομανής, ἀκόλαστος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-
γαλ.) : Νὰ χαθῆς, γουβριάρη! Οὐλο τὸ κεχρὶ ἔχεις 'ς τὸ νοῦ
σου (κεχρὶ=γενετήσιος πρᾶξις) Γαργαλ. Μῶρ' γουβριάρα!
'σύχασε, μωρὴ! αὐτόθ. Γουβριάρα γυναικα - γουβριάρικο
κορίτσι Ἀρκαδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γουβριάρα Ἀρκαδ.

